

Sygn. akt: I C 139/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	sekretarka Paulina Warchoń

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2021 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą na M.

przeciwko J. S.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego J. S. na rzecz powoda (...) z siedzibą na M. kwotę 7.675,18 zł (siedem tysięcy sześćset siedemdziesiąt pięć złotych 18/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19.02.2020 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 139/21

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą na M. domagał się zasądzenia od pozwanego J. S. kwoty 7675,18 zł wraz z dwukrotnością odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 19.02.2020 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z umowy pożyczki zawartej z pozwanym za pomocą środków porozumiewania się na odległość dnia 19.01.2020 r., wskazując, że pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania i nie spłacał pożyczki. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Pozwany J. S. nie zgodził się z pozwem tak co do zasady, jak i co do wysokości. Podniósł przy tym, że powód nie posiada legitymacji czynnej do występowania w niniejszym procesie, a przy tym, że nie wykazał skutecznego zawarcia umowy pożyczki. Zdaniem pozwanego nie sposób prawidłowo wyliczyć dochodzonego roszczenia, bez regulaminów, tabel opłat i prowizji w pełnej ich treści. Pozwany zakwestionował również treść złożonych przez powoda dokumentów a także wskazał, że umowa pożyczki zawiera klauzule abuzywne. W szczególności ustalona w umowie prowizja rażąco narusza interesy konsumenta.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19.01.2020 r. za pomocą środków porozumiewania się na odległość poprzednik prawny powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym J. S. umowę pożyczki nr (...), zgodnie z którą pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 7 775,18 zł. Pożyczka zawarta była na promocyjnych warunkach. Prowizja za jej udzielenia wynosiła 1 356,32 zł, Roczna stopa oprocentowania pożyczki wynosiła 10%. Pożyczka miała być spłacona do dnia 18.02.2020 r. Jej celem była spłata innej pożyczki pozwanego o nr (...). Do zawarcia w/w umowy doszło poprzez złożenie wniosku o pożyczkę na stronie internetowej pożyczkodawcy, wieloetapowe zweryfikowanie danych osobowych pożyczkodawcy i potwierdzenie umowy elektronicznym podpisem przez pozwanego za pośrednictwem platformy pożyczkodawcy A..

(dowód: umowa pożyczki – k.36-37v,

Ramowa umowa pożyczki k.38-45

harmonogram spłat pożyczki – k. 8,

formularz informacyjny k.47 i nast.).

Środki z tytułu kapitału pożyczki zostały przeznaczone na refinansowanie zadłużenia pozwanego wynikające z pożyczki zaciągniętej we wcześniejszym terminie. Przelew dokonany został w dniu 12.06.2020 r.

(zob. wydruk przelewu k.53v).

Pozwany nie dokonał żadnej spłaty z tytułu zaciągniętej umowy pożyczki. Polubowne próby rozwiązania sporu z pozwanym, nie doprowadziły do uregulowania zadłużenia.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.54v))

Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał sporny w całości tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany bowiem kwestionował zarówno fakt skutecznego zawarcia umowy pożyczki i legitymację czynną po stronie powoda, jak i wysokość dochodzonego roszczenia. W konsekwencji sporne pozostały kwestie podnoszone przez pozwanego, a w szczególności stosowanie przez powoda klauzul niedozwolonych w treści umowy będącej źródłem zobowiązania.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Rozstrzygając w kontekście powyższego kwestię sporną jaką był sam fakt łączącego strony stosunku zobowiązaniowego Sąd uznał, że nie ma żadnych podstaw prawnych uzasadniających tezę, że umowa pożyczki, na którą powołuje się strona powodowa nie została z pozwanym zawarta. Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego za pośrednictwem platformy internetowej pośrednika pożyczkodawcy. Oczywistym jest, że taki sposób zawierania umowy wyklucza istnienie na dokumencie umowy pożyczki własnoręcznego podpisu pożyczkobiorcy. Zaakcentować przy tym należy, że dowód wydania przedmiotu pożyczki obciąża niewątpliwie pożyczkodawcę. Może on posługiwać się wszelkimi środkami dowodowymi. Wśród nich, jako najbardziej skuteczne należy wymienić dowody na piśmie, np. pokwitowanie, rewers, receptis, skrypt dłużny, oblig itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 marca 2002 r., I CKN 1086/99, LexPolonica nr 2253346). Strona powodowa złożyła na tę okoliczność dowód przelewu na kwotę 7675,18 zł, dokonany dnia 16.06.2020 r. w celu spłaty poprzedniej pożyczki zawartej przez pozwanego. (vide: k. 54v). Treść dokumentu przelewu koresponduje z treścią wyciągu z rachunku bankowego pozwanego, z którego wynika wprost, że pozwany w celu otrzymania pożyczki refinansującej na spłatę innej pożyczki dokonał zapłaty na rachunek pożyczkodawcy kwoty 1 356,32 zł tytułem prowizji od umowy Nr (...) zawartej w dniu 19.01.2020 r.

(zob. wydruk wyciągu bankowego k.52v).

Trudno też racjonalnie wytłumaczyć, w jaki sposób pożyczkodawca wszedł w posiadanie takich danych pozwanego jak: adres, seria i numer dowodu osobistego, PESEL, numer telefonu, numer konta bankowego, jeśli sam mu ich nie udostępnił. Nie sposób zatem uznać kwestionowanej przez pozwanego umowy pożyczki za jednostronne oświadczenie powoda, nie zaakceptowane w żaden sposób przez pozwanego. Kwestionowanie przez pozwanego zarówno samego faktu łączącej go z powodem umowy, jak i akceptacji warunków umowy, w korelacji do dokonanej przez pozwanego wpłaty na poczet tej umowy prowizji jawi się wyłącznie jako próba uniknięcia odpowiedzialności z tytułu owej umowy i nie zasługujące na ochronę nadużycie prawa. Pozwany jest posiadaczem rachunku bankowego, z którego przelano prowizję zasady doświadczenia życiowego wskazują zaś, że nie przystępuje się do spłaty zobowiązania, którego się nie zaciągnęło. Z powyższych względów nie zasługują również na uwzględnienie zarzuty pozwanego co do wiarygodności złożonych przez powoda dokumentów. Wobec powyższego Sąd uznał, że niewątpliwie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, przedmiot zaś pożyczki został pozwanemu wydany. W konsekwencji dochodzone roszczenie istnieje, a powód jest legitymowany do jego dochodzenia.

Nie zasługiwały przy tym na uwzględnienie zarzuty pozwanego związane z tym, że powód nie wykazał, że doszło do zawarcia umów cesji wierzytelności. Na wstępie należy odnieść się do legitymacji czynnej strony powodowej. W ocenie Sądu podnoszone przez pozwanego zarzuty co do nieprzysługiwania powodowi wierzytelności będących przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie są nieuzasadnione. Powód powołując się na cesję wierzytelności wskazywał, iż jest następcą prawnym wierzyciela (...) z o. o. w W., z którym pozwany zawarł umowę pożyczki.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania., zaś w myśl § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Powód występując z roszczeniem winien zatem wykazać skuteczne przejście uprawnień przysługujących mu w stosunku do pozwanego. W ocenie Sądu dokumenty dołączone do pozwu w przedmiotowej sprawie – tj. poświadczona za zgodność z oryginałem umowa przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z wykazu wierzytelności potwierdzają skuteczne przejście tych wierzytelności na powoda. Umowa podpisana bowiem została przez osoby umocowane do reprezentacji podmiotów ją zawierających, zaś jej postanowienia nie budzą wątpliwości. Jednocześnie wykaz wierzytelności obejmuje wierzytelności przysługujące w stosunku do pozwanego, które są skonkretyzowane pod względem wysokości i podstawy ich dochodzenia. Z tych względów zarzut powoda co do braku legitymacji po stronie powodowej nie zasługiwał na uwzględnienie.

(zob. umowa cesji z załącznikiem k.20-31 akt)

Rozstrzygając podnoszony przez pozwanego zarzut stosowania przez pożyczkobiorcę w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenie stron w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że wszystkie koszty ustalone w umowie składają się na umowę, która zawarta jest zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. W ocenie Sądu zapisy dotyczące wysokości prowizji przy ustalonych odsetkach umownych nie stanowią obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych i nie stanowią dla pożyczkodawcy dodatkowego źródła zysku. Biorąc pod uwagę wysokość tych kosztów w stosunku do całości kwoty pożyczki, nie można ich uznać za nadmierne, a ich zastrzeżenie nie stanowi niedozwolonej klauzuli umownej. Zaakcentować przy tym należy, że wzorzec umowny w tym zakresie jest wystarczająco jasny. W umowie pożyczki załączonej do pozwu wskazano szczegółowo sposób kalkulowania tych opłat. Precyzyjność zapisu, jego zrozumiałość w zakresie obliczenia takiej wysokości dla przeciętnego konsumenta nie powinna w ocenie Sądu pozostawiać żadnych wątpliwości. Podkreślić należy, że nie powinno być tak, że konsument działając z pełną świadomością podejmowanych decyzji oraz mając pełne rozeznanie swej sytuacji majątkowej oraz wysokości zaciągniętego zobowiązania zawiera umowę z przedsiębiorcą, zaś w przypadku popadnięcia w problemy finansowe (...) stwierdza, że zawiera ona klauzule abuzywne (tak: Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16.05.2018 r., sygn. akt XIV C 3271/16).

Wreszcie wskazać należy, że wskazane w umowie pożyczki kredytowane koszty kredytu stanowiące pozaodsetkowe koszty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6a ustawy o kredycie konsumenckim zostały ustalone na właściwym poziomie, zważywszy przy tym na fakt, że zgodnie z art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy.

W konsekwencji Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości, o czym orzekł jak w pkt I sentencji. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadnym zatem było o odsetkach orzec zgodnie z żądaniem pozwu, które to Sąd zasądził od zasądzonej kwoty od dnia 19.02.2020 r. (od daty wymagalności roszczenia) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę składały się kwota 500 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 1 800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.